

Partnerskabsbesøg 2020

U-landsforeningen Svalerne

Introduktion	3
CPPD.....	5
Dag 1.....	5
Dag 2.....	8
Refleksion.....	9
RPWO	10
Dag 1.....	10
Dag 2.....	13
Refleksion.....	15
RDC.....	16
Dag 1.....	16
Dag 2.....	21
Refleksion.....	23
SEAS.....	23
Dag 1.....	24
Dag 2.....	26
Dag 3.....	31
Refleksion.....	34
Refleksioner om CDT-netværket	35
Logistik	35

Introduktion

Efter en aflyst partnerskabsrejse i 2019, er det os, Marie og Helena der er afsted i 2020. Selvom vi er uerfarne Svaler, har vi begge erfaringer der har været nyttige på rejsen. Marie har været på udveksling i Delhi og rejst i Indien af flere omgange. Desuden har hun været afsted i oktober 2019 for Bangladeshudvalget for at lave en film om Bangladeshudvalgets partner i Vestbengalen. Helena er uddannet socialarbejder, med erfaring i lokalsamfundsarbejde, og har rejseerfaringer.

I år er den sædvanlige rejseplan blevet justeret, så det ikke er SEAS der besøges først, men derimod til sidst. Bestyrelsen besluttede at SEAS skulle have ekstra opmærksomhed på årets partnerbesøg, og at besøget minimum skulle vare 3 dage. Vi havde i Indiensudvalget, i første omgang sat 4 dage af til SEAS, men efter besøget hos CPPD og RPWO stod det os klart at 2 eller 3 dage var nok. Det endte med at besøget varede 3 dage. Desuden er rejsedagene delt op i to, fordi turen faldt midt i Pongal - den største Tamilske høstfest. Festiviteterne var allerede igang da vi ankom den 5. januar, selvom de officielle fridage var fra den 16. til 18. januar.

Datoer	Aktivitet
7.-8. januar	CPPD, Chidambaram
10.-11. januar	RPWO, Thiruvannamalai (Chengam)
13.-14. januar	RDC, Denkanikottai
16.-18. januar	Pongal-festival
20.-22. januar	SEAS, Mamarallapuram (Thiropopur)

Vores tolk i år, Ajmal, er en af den forrige tolk Leslies bekendte. Han er utroligt dygtig og der er ikke det spørgsmål han ikke kan besvare omkring Indiens mange religioner og skikke.

Den politiske situation i delstaten Tamil Nadu har ikke ændret sig meget siden sidste besøg. Som beskrevet i 2018 rapporten står den nuværende regering ikke særlig stærkt. Det er en dummy-regering med en delstatsminister der stadig overlever på baggrund af Jaalalilath og M. G. Ramachandrans popularitet. Vores opfattelse er at den tamilske befolkning mest af alt afventer det næste valg. Derimod sker der meget mere i Delhi. Kort før vores besøg startede store demonstrationer i Assam og Delhi, der også bredte sig til Chennai og resten af landet. Statsministeren Narendra Modi kører en stærk hindunationalistisk linie med sit parti BJP. I 2020

kommer Indien til at skulle gennemføre et census, og i dette ser det ud til at der kommer til at være spørgsmål omkring folks migrantstatus. Kritikere forventer at hver inder snart skal bevise deres indiske nationalitet for at blive optaget i et såkaldt NRC (national registry of citizens). Der er et sammenfald af registret med en lov der gør det hurtigere for folk af en håndfuld andre religiøse baggrunde end muslimsk at søge statsborgerskab¹, men dette er (endnu) ikke begyndt at bekymre vores partnere.

Til gengæld fortalte alle partnere at regeringen er begyndt at stille sig mere kritisk overfor NGO'ere der får udenlandsk støtte. Modis hindunationalistiske linie producerer en diskurs om at organisationer der er udenlandsk støttede må være enten missionærer (kristne) eller terrorister, og derfor har vores partnere der alle udfører deres arbejde uden opfordringer til konvertering været udsat for mistillid. Processen med at få fornyet deres FCRA (5-årig tilladelse til at modtage udlandske NGO-midler) tager længere tid og bureaukraterne der står for det, er mere besværlige at samarbejde med.

Tsunamien der raserede i december 2018 blev ikke nævnt af nogle af vores partnere.

Hvert partnerbesøg er beskrevet nedenfor med opsummeringer af dagens forløb og samtaler i referatstil. Derefter følger vores refleksioner om den enkelte organisation.

En ko inden den blev pyntet med pongalrelaterede farver

Svalernes tolk for 2020, Ajmal med en lækker Dosa

¹<https://www.information.dk/udland/2020/01/foerste-gang-staar-indiens-leder-modi-reel-folkelig-protestbevaegelse>

CPPD

CPPD (Centre for Peoples' Participation and Development) er en organisation som har til mål at forbedre livsvilkårene for marginaliserede grupper i samfundet, såsom dalits, stammefolk, folk med handicap, (særligt) kvinder som er påvirkede af voldsudøvelse, samt udsatte børn og unge. Målet er at forbedre gruppernes livsvilkår igennem forskellige træningsprogrammer der styrker deres personlige og praktiske kompetencer. CPPD er en partner som Svalerne har fulgt fra deres spæde start som YACT i 2016. De har været igennem en rivende udvikling fra starten og har hurtigt fået en masse projekter op at køre. Det er tydeligt at CPPDs leder Sekar, er en ambitiøs ildsjæl.

Dag 1

Intro på kontor

Dagen startede på CPPDs kontor og træningscenter. Siden Morten og Sonias besøg i 2018 har lokalerne været rammerne for skills træning som CPPD har fået sponsoreret af den indiske regering. Sekar, leder af CCPD, forklarer at de bliver nødt til at flytte ved udgangen af februar fordi programmet er blevet

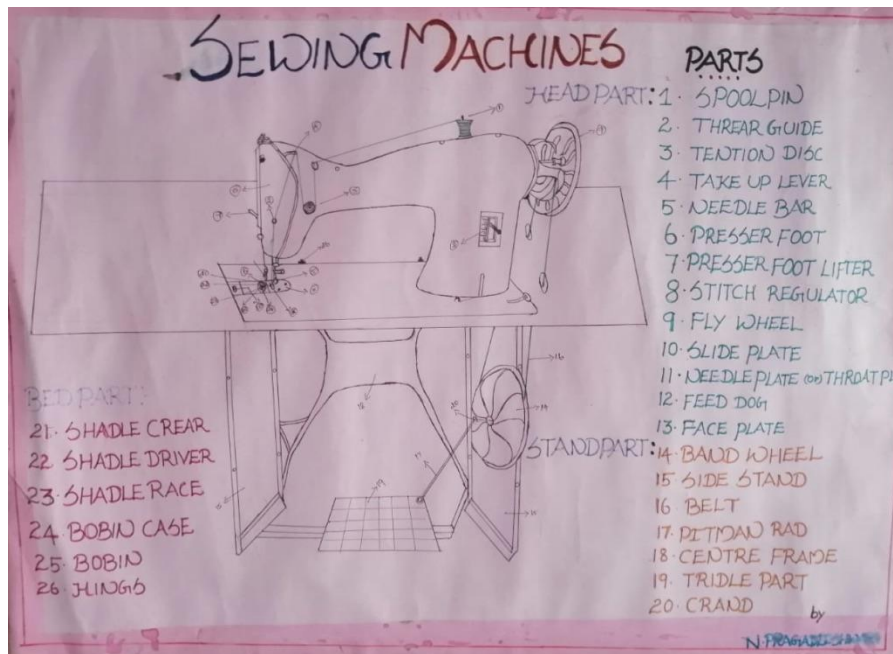
På CCPDs kontor. Fra venstre: Helena, Sekar, Satiya, Marie.

omstruktureret og fremadrettet kommer regeringen kun til at støtte distriktets hydrocarbon industri. Sekar fortæller at oliefirmaerne har undersøgt området grundigt, og regeringen har afsat et stort område til hydrocarbon industrien. Selvom det endnu ikke er klart hvilket område der præcis er tale om, er regeringens strategi allerede drejet i den retning. Sekar fortæller med passion om hvordan dette kommer til at have indflydelse på CPPDs målgruppe, f.eks. at grundvandet forsvinder eller bliver forurennet.

I perioden som træningscentret har eksisteret har CPPD nået at træne 6-800 kvinder i at sy toppen man bruger under en sari, fine natkjoler eller churidars (indisk buksedragt til kvinder).

Vi fik mulighed for at snakke med to kvinder på kontoret som havde fået meget ud af kurserne fra CPPD. Selvom de allerede havde arbejdet 5-6 år

på fabrik, lærte kurset dem at lave deres egne mønstre og ikke bare sy t-shirts som allerede var blevet designet og klippet af en anden på fabrikken. De ville tage tilbage på fabrikken igen, hvis de havde mulighed for det, men deres ægteskaber forhindrer det. Den ene havde valgt et 'love marriage', så det er af fri vilje hun droppede arbejdet i sin tid. Sekar siger at få kvinder vælger tilbud fra tekstilfabrikkerne til, fordi de ligger så langt væk fra deres hjem. Dette er til trods for at kost og logi kommer oven i lønnen.

Materiale i forbindelse med sykursus

Krowa/Kuddur village

I Kuddur landsbyen blev vi præsenteret for et nuværende projekt i forbindelse med CPPD, som er to selvhjælpsgrupper, Saral og Trilam, bestående af 19 kvinder. Med hjælp fra CPPD har de fået hjælp til at håndtere et lån, som startede med at blive brugt på køb/investering af køer.

Kvinder fra selvhjælpsgruppen Saral.

Herefter har kvinderne været til lederskabstræning, hvor de er styrket i at oprette deres egen opsparings- og lånegruppe. På den måde får kvinderne råd til vigtige ting i livet som indebærer alt fra bryllupper til at dække omkostninger til sundhedsydelser. Desuden blev en af kvinderne i december valgt ind som byrådsmedlem, hvilket hun har fået stor opbakning til fra CPPD. Da børnene kom hjem fra skole, kommenterede vi på deres uniformer, hvor kvinderne forklarede at de var nye og havde været dyre at anskaffe.

Kalengir Nagar

Kalengir Nagar er en landsby som er bygget af CARE INDIA i 2010, efter et landområde forsvandt som følge af tsunamien i 2004. Landsbyens beboere lever af fisk de selv fanger i floderne. Dette gør de med "blindfiskning", som går ud på at vikle en snor om halsen, som er bundet til en kurv. Snorren holder de fast med munden og bruger hænderne i det mudrede vand (se billede). De kan derfor ikke se hvad de fanger imens de arbejder sig henover flodbunden.

En landsbybeboer demonstrerer hvordan blindfiskning foregår

Denne fiskerimetode bruger de til at fange rejer og krebs. Det kan de gøre 6-8 måneder om året, og de andre måneder må de tage et lån af deres chef eller rejse væk for at finde andet arbejde. På grund af det sæsonbetonede arbejde kommer børnene i disse perioder ikke i skole.

Vi snakkede med en af landbybeboerne Yamravi som er byrådsmedlem. Han delte en idé om at producere havsalt, og har allerede sendt en ansøgning til regeringen herom. Sekar fortalte dog bagefter, at han ikke ser havsalts-idéen som en mulighed, dels fordi det kræver et stort areal og fordi landet er et statsejet reservat. Adpurgt om deres andre muligheder, fortalte han, at CPPD hellere ville støtte Kalengir Nagar landsbyen i at søge community certifikat så de kan få patta (landejerkskabsbevis), på trods af at deres huse ligger i mangrovereservatet.

Krabbefarm

Lidt væk fra Kalengir Nagar, bor en mand i et blikhus ved siden af en krabbefarm. Han har selv bygget begge dele, og passer på krabberne døgnet rundt. Vi diskuterede problemerne ift. ejerskab af jord, da det er ilde set af fiskerne fra de højere kaster at irulaerne benytter området ved vandkanten. Det er heldigvis sådan at Sekar kender en person i regeringen som hjalp med at få fiskerne til at acceptere hans tilstedeværelse. Vi spurgte til om der ikke var andre der hjalp med krabberne, men det virker det ikke til. En af hans store udfordringer er klimaforandringerne, da krabberne også skal passes selvom der er tsunami-varsel. Dette resulterer også i at han passer krabberne alene, da han ikke ønsker at sætte de andres liv i hans community på spil.

Dag 2

Anden dag med CPPD foregik på kontoret, hvor vi havde mulighed for at spørge ind til gårdsdagens forskellige landsbysbesøg. Det var stadig lidt uklart for os præcist at se hvad Svalenes bidrag går til, da vi blev præsenteret for mange forskellige tiltag/projekter på dag 1. Lederen Sekar fortalte at Svalernes bidrag primært går til de forskellige træninger: lederskabstræning til kvinderne, og uddannelsesvejledning for børnene, som - i praksis - viser sig i forskellige lag i landsbyerne. Vi fik uddybet forskellige ting, og særligt kom nogle pointer frem, som vi finder relevante:

- Et af de spørgsmål vi havde med hjemmefra handlede om CPPDs "*Adolescent life skills training*". Sekar forklarer at det er opbygget med udgangspunkt i principper defineret af UNICEF India. Det er f.eks. kritisk tænkning, kreativitet og selvtillid. Hans ide er at det skal udvides til også at omfatte teenagedrenge i fremtiden. Samtalen drejer sig ind på at han mener det er forkert kun at lære piger at undgå seksuelle krænkelser, og at drengenes træning så kommer til at handle om at respektere kvinder.

- I rapporter fra CPPD bliver der henvist til et krisecenter-projekt ved navn Koorai, som på tamilsk betyder 'tag'. Vi får forklaret at det ikke som sådan handler om at bygge krisecentre, men at lederne i selvhjælpsgrupperne skal videreuddannes til at kunne håndtere/facilitere samtaler om vold og alkohol i hjemmene i kvindegrupperne. Som det er nu, mødes grupperne en gang om måneden for at tage sig af lånene. Programmet Koorai er forsøgt i en gruppe indtil videre, men det går ikke som forventet. Lederne er ikke udrustet til opgaven endnu, hvorfor han ønsker mere intensiv træning til dem. Vi diskuterede begrebet 'safe spaces' som en god måde at beskrive og videreudvikle projektet.
- Vi snakkede også om den politiske situation i Tamil Nadu og problemet med at regeringen har ændret fokus i deres skills program. CPPD skal fraflytte deres nuværende kontorer fordi de ikke længere kan få støtte til deres syerske-træning, som ellers har været den største indtægtskilde for CPPD hidtil. Desuden fortæller Sekar at han snart vil informere Svalerne officielt om at donationen skal sendes igennem en anden organisation som han sidder i bestyrelsen hos (LC Project). Raising India som FCRA pengene hidtil er sendt til, kan ikke længere stå for det. Da vi spurgte ind til CPPDs regnskab og bogføring, havde de ikke noget at vise.

Refleksion

CPPD har ellers været en hurtigt voksende organisation, men nu kan man få fornemmelsen af at luften er gået ud af ballonen. Sekar møder udfordringer i at opretholde sine projekter på grund af regeringens omprioriteringer. Det samme kan siges om de landsbygrupper vi besøgte, da det var svært at gennemskue tegn på udvikling siden sidste besøg. Til næste besøg vil vi foreslå at besøge andre landsbyer end dem vi har været i. Desuden skal det gøres klart i besøgsbrevet at vi forventer at Sekar sender os træningsmaterialerne til Adolescent Life skills træningen og bogføring, da disse ikke var til rådighed. Vi vil anbefale at følge op på disse adolescent life skills træninger og især den nye ide med at inddrage drengene. Hvis det er muligt (da træningerne foregår i skoleferierne) kunne det også været godt at se træningen eller snakke med børn der har deltaget.

Det har før været diskuteret om CPPD allerede var blevet for stor og velorganiseret for Svalerne, men da den primære indtægtskilde nu er forsvundet, bliver det meget spændende at se hvad Sekars næste skridt bliver for CPPD og følge udviklingen. Vi anbefaler at støtten til CPPD fortsætter.

RPWO

RPWO (Rural People's Welfare Organization) har arbejdet i de samme landsbyer siden lederen Kumar første gang begyndte at kontakte dem i 1999. I starten af 2018, ved sidste partnerskabsbesøg havde de lige etableret tre tuition centre i tre forskellige Irula landsbyer (Kondam, JJ Nagar og Anandawadi), hvor vi besøgte to af dem på første dag.

Dag 1

Første landsby, Kondam

Ved ankomst var der en ceremoni med blomsterkranse og ild i et fad med en rød væske. Således påklædt skulle vi hive et hvidt klæde af et skilt hvor landsbyens valgte ledere var listet øverst og nedenunder en liste over lederne fra ungdomsgruppen. Kumar forklarede at dette var den næste generation af landsbyens ledelse. Han mener at skiltet vil hjælpe udefrakommende til at forstå at dette er en Irula landsby og gøre selvhjælpsgrupperne mere officielle.

Kumar startede med at holde en tale, hvor han præsenterede os for landsbybeboerne. Dernæst gav han indblik i landsbyens fokus og udfordringer.

Han fortæller at de i RPWO tidligere har fokuseret på rettighedsarbejde for Irula-stammen, med henblik på at få community certificate, men at de nu retter blikket mod børnene i landsbyens uddannelse og fremtid. Landsbyen består af 24 blandede familier af dalits og Irulaer som fortsat ikke fået et community certificate. Kumar forklarer at collectorens undskyldning er at det da ikke kan passe at de lever så blandet på den samme vej. Lærerinden i denne landsbys tuition center hedder Jaykudi, som underviser børnene hver dag fra 18-20, bortset fra søndag. Jaykudi gav udtryk

for, at de ville satse på deres børns fremtid og håber på at få et certifikat. Hun viste os derudover en mappe med børnenes fremmøde til tuitionundervisningen, som viste fuldt fremmøde for alle 18 børn, og fortæller at børnenes motivation er stor. Jaykudi fortæller at udfordringen for børnenes faglige udvikling er langsom, hvilket skyldtes at lærerne deler eleverne op i skolen i

Landsbybørnene med deres nye skolegrej

henhold til kastesystemet. En anden udfordring er, at børnene kun kan gå i skole frem til tiende klasse, fordi herefter skal de bruge community certificate for at kunne registrere sig til større klasser, hvilket ikke er muligt for børnene i landsbyen. For at sørge for at landsbybørnene møder til tuitionundervisningen henter - og bringer tre frivillige kvinder; Vijaya, Ramai, og Sudha børnene til og fra tuitionundervisningen. Kun når børnene er syge kan de undlade. Det virker til at Jaykudi er meget engageret og børnene motiveret for at lære, og tuitioncenteret er vigtig for landsbyen og deres vision om en bedre fremtid for deres børn. Vi fik æren at uddele børnene nye skoletasker, bøger, notesblokke og penalhuse som Svalerne har bidraget til, hvilket bragte stor glæde i landsbyen. Børnene havde øvet sig i at sige "thank you" og fik praktiseret til dagens besøg.

Da vi adspørger de voksne om de oplever nogle problemer, forklarer en kvinde at efter en person har solgt noget land til en fra en højere kaste, har han blokeret en bred sti som de plejede at benytte for at komme op til skoven. Nu er de nødsagede til at benytte en anden mere kringlet vej. Som afslutning på besøget viser de det, og rigtig nok kan man se at en rismark er lavet større.

Anden landsby, JJ Nagar

I den anden landsby starter vi ligeledes med blomsterkrans og lys. Kumar holder en kort tale om Svalerne og hans visioner for børnenes fremtid. I denne landsby er Jolie lærerinde på tuitioncentret hvor der kommer 20 elever. I skolen oplever børnene ikke at lærerne deler børnene op i undervisningen, men Jolie mener tværtimod at landsbyens forældre har en indflydelse på børnene, fordi de påvirker landsbybørnene til at isolere sig fra de andre børn i skolen. Jolie snakker med passion om at det er vigtigt for Irula-børnene at blande sig i samfundet. Det ville hjælpe hvis de f.eks. fik uniformer så deres fattigdom ikke var så tydelig i skolen. Jolie beder de dygtige elever rejse sig og modtage en klapsalve. Selvom hun fortæller at børnene er bagud, får vi alligevel en fornemmelse af at begge landsby er gode til at få rigtig meget ud af de få midler som RPWO har at give af. I denne landsby er der to frivillige, Oyamalli og Selvie (SHG lederen) som bringer og henter børnene hver aften.

Sanju Kumar som fortæller om sin skolegang

Sanju Kumar, en dreng der går i syvende klasse blev bedt om at rejse sig op. Han fortæller at det gode ved tuitioncentret er at han får lavet sine lektier. Det at han er blevet bedre i skolen har givet ham mulighed for at få nye venner i klassen fra de andre kaster. Hvis han kunne blive lige det han ville, ville han blive læge og give gratis medicin til de fattige.

Et tvillingepar Vediaamma og Mutthivedi rejser sig også op og reciterer et tamilsk digt. Deres yndlingsfag er tamilsk, fordi det er et sprog de kan bruge i hverdagen.

Dag 2

I dag den 11. januar startede vi på RPWOs kontor hvor vi blev modtaget med en velsignelse og blomsterkranse. Vi startede ud med at snakke om succeshistorier. Kumar viste en mappe med forskellige cases med historier om de mennesker RPWO har hjulpet til at få et job eller komme ind på en uddannelse med hjælp fra RPWO. F.eks. Ms.

Kalewani som ellers skulle droppe ud af skolen fordi

hendes forældre der arbejder som daglejer ikke havde råd og mente det var på tide hun blev gift.

Istedet hjalp RPWO hende med at søge ind på sygeplejerskolen og få det hele betalt af regeringen på baggrund af hendes community certifikat. Nu tjener hun 10,000 Rupees om måneden. Et andet eksempel er Vediappam og hans familie som var fanget i Bonded Labour (moderne menneskeslaveri), som RPWO hjalp med at få frigjort. De fik dog kun 10,000 Rupees kompensation af regeringen, selvom de har krav på 100,000. Vi diskuterede derudover budgettet fra ansøgningen til Svalerne og gennemgik alle de forskellige udgifter.

Vi spurgte også ind til Kumars idé om et Hostel. Han ønsker at give de mindre børn husly, for at undgå at forældrenes skiftende ansættelsesforhold går ud over børnenes skolegang. Det skal rumme cirka 50 elever, fra første eller femte klasse (altså at de starter når de kun er 5 år). Eleverne kommer til at være blandt de stammefolk der lever under fattigdomsgrænsen, og hvor børnene viser gode resultater i skolen eller som tuitionlærerinden udpeger. Hostellet vil han gerne at Svalerne finansierer. Der skal være 4-5 ansatte. Vi foreslog at han tager kontakt til lokale virksomheder. Ajmal bød ind med tilføjelsen om at det er muligt for virksomheder at opnå skattefradrag på sådanne donationer. Ajmal medgav os i, at på trods af at det er udfordringsfuldt, virker det til at Kumar har gåpåmod.

Tvillingerne Vediaamma og Mutthivedi

Vi fik snakket om de tre forskellige tuition centre RPWO har. Kumar har tidligere udtrykt en interesse for at åbne flere. I den forbindelse snakkede vi om at holde fokus på de der allerede eksisterer, dels fordi der er sket store fremskridt - men også udfordringer, med børnenes i forhold til deres faglige og kulturelle udvikling. Derudover spiller lærerne en stor rolle. I første landsby har Jaykudi været lærerinde i de sidste to år, og det samme gælder Jolie i anden landsby. Dog har Anandawadi skiftet lærer to gange, så det er tredje gang at børnene har en ny lærer. Nu er det Sevandhi (Kumars fremtidige svigerdatter) som er lærerinde. Kumar ønsker derudover også at opbygge kapaciteten lærerne i mellem, så de kan udveksle erfaringer, hvilket kan blive en udfordring hvis der skal opbygges endnu flere tuition centre på nuværende tidspunkt. Derudover er det også af økonomiske årsager, fordi det ville kræve 24.000 Rupees mere per lærer per år. Jaykudi nævnte at hun havde regnet med en lønstigning efter et stykke tid, men hun holder ved og virker til at være engageret.

Fra venstre: Vaykudi, Kumar, Marie, Mr. Rhaman, og Helena

Kumar havde desuden inviteret Mr. Rhaman, en politiker (counsellor) på besøg, som fortalte om hans politiske kampagnearbejde for Irulaernes rettigheder. Han fremviste en folder med info om stammefolks rettigheder. Da han står udenfor et parti, har han stor frihed til selv at vælge sine kampe. Kumar og ham hjælper hinanden, når de har brug for indflydelse på hver deres måde.

Til sidst snakkede vi lidt om de forsikringer, Kumar nævner i ansøgningen. Der har været to eksempler på at irulær fra landsbyerne har været i trafikuheld og endte med at skylde penge eller miste deres arbejdsevne. Kumar bruger bruger disse eksempler til at overtale dem til at tegne forsikringer. Der er 60 der har tegnet dem indtil videre. Det koster 60 Rupees om året og for dem under 40 år dækker den pension? og ulykke og for dem over 40 år dækker den ved ulykke. Det er også muligt at tegne sygdomsforsikring, men den er dyrere og der er endnu ikke nogen der har tegnet den.

Refleksion

I efteråret fik vi en foruroligende besked fra Kumar, hvor det fremgik at han og familien var gået under jorden på grund af en konflikt med folk fra en højere kaste. Det viste sig at det er Kumars yngste søn, der havde forelsket sig i en kvinde fra en højere kaste. Under besøget var situationen formildnet til de tnpkt at Kumar frit kunne færdes, og inden vi fløj hjem til Danmark fik vi en invitation til bryllup den 7. februar. Vi vurderer ikke at Svalernes midler som blev sendt i oktober har været misbrugt, da Kumar uopfordret og irrelateret på et andet tidspunkt fortalte at hans marker for første gang i en årrække gav et overskud denne høstsæson.

Kumar spurgte ind til, om vi havde nogle råd. Vi snakkede om at inddrage forældrene i børnenes skolegang i tuition centrene, fordi han havde nævnt at udfordringerne oftest udspringer af manglende opbakning på hjemmefronten. Det kunne f.eks. være igennem et par årlige forældreaftener, hvor lærerinden får en snak med forældrene og fortæller dem om deres barns fremgang. Derudover snakkede vi om at vende tilbage, hvis vi har/får nogle idéer til NGO'er som han kan søge fondsmidler hos til hostellet. RPWO har lige nu nogle rigtig gode projekter igang, som er i god og positiv udvikling, men som også har fare for at gå i stå på grund af økonomi. Vi syntes at vi skal anbefale Kumar at ansøge om et højere beløb end hidtil i sin næste ansøgning.

Kumar og Vaykudi foran RPWO's kontor

RDC

Rural Development Council (RDC) arbejder med Irula stammefolk og har siden 2002 arbejdet med 120 forskellige landsbyer i bjergene, i området omkring Denkanikottai. RDC består af projekt koordinatoren Stalin, Mrs. Gowri som er sekretær, og to frivillige. Særligt har de fået en god relation til landsbyfolkene i Denkanikottai Taluk i Krishnagiri-distriktet. RDC arbejder for at informere deres målgruppe om deres rettigheder, og faciliterer forskellige ansøgningsprocesser til sociale ydelser. Deres fokus startede på oplysning omkring børneægteskaber, men har nu rykket sig mere til det græsrodspolitiske. Oplysningsarbejdet handler især jævnfør loven (article 23) om Bonded Labour og Forest Act 2006.

Dag 1

Vi startede på RDCs kontor med et lille møde med Stalin og Gowri, hvor vi spurgte ind til RDCs spæde start, hvad der motiverede dem, og hvordan de arbejder idag. Det startede tilbage i Bettamugilalam, hvor de arbejdede som en bro mellem regeringen og Irula-folket. Irula-folket har ikke særlig stor tiltro til udefrakommende. Gowri arrangerede derfor midnatsmøder med nogle af landsbyens kvinder og opbyggede således gradvist tillid til Irula-folket. Stalin forklarede at for et par måneder siden har været i Japan via Asian Health Institute, hvor han lærte om self-governance grupper. Han håber på at kunne implementere nogle af de ting han har lært, til RDC.

Elefantreservat

Der bliver skiltet med elefantreservatet forskellige steder på vejene

Som følge af Forest Act 2006 er der både positive og negative konsekvenser for Irulaerne. Det positive er, at hvis de kan bevise at deres familie har boet i skoven i 3 generationer, kan de få *patta* i skoven. På den måde, kan de fortsat have ret til at fortsætte deres liv med at samle honning og andre produkter fra skoven. Det negative for Irulaerne er, at hvis der er vilde dyr i et skovområde

bliver det automatisk kategoriseret som et reservat. Da der er elefanter i området omkring Denkanikottai skal regeringen håndhæve nogle ret strikse regler omkring opsætning af hegn, antallet af skovvagter og tidsrum som Irulaerne må opholde sig indenfor hegnet i. Siden reservatet blev officielt i 2018 er der allerede ansat vagter og opsat hegn. Pengene til yderligere håndhævelse er allerede allokerede af regeringen, så de forventer at områderne de har adgang til bliver mindre igen, og at skovvagterne tjekker om de f.eks. har skarpe genstande med. I disse møder med vagterne er det vigtigt at Irulaerne kender deres rettigheder.

Forinden vores møde med RDC, havde de udarbejdet en tidsplan over de næste to dage:

Swallows Programme Schedules

13.01.2020	10.00 AM	Introduction RDC Team @Swallows Team
	11.50 AM To 2PM	Field Visit - Kottaiyurkollai Village Discussion With Community Leaders
		Lunch
	2PM To 2.30PM	Field Visit - Tholuvapettai Village Discussion With Community Leaders
	2.30PM To 5.00PM	Lunch
14.01.2020	10.00AM To 11.00AM	RDC Office Denkaikottai Meeting With Staff Team
	11.00AM To 2.00 PM	Meeting With Community Leaders <i>-Nollan</i>
	2.00PM TO 2.30PM	Lunch
	2.30PM TO 4PM	Discussion Closers Section RDC Team
	4.00 Pm TO 4.30PM	Vote Of Thanks

Tidsplanen for Svalernes partnerskabsbesøg hos RDC 2020

Landsby 1 - Kottaiyurkollai

Som ovenstående billede af tidsplanen indikerer, skulle vi besøge to forskellige landsbyer og den startede med ud med Kottaiyurkollai som ligger omkring 36km oppe i bjergene. Vi mødtes med en gruppe af kvinder og børn, hvorefter vi sad i en rundkreds sammen. En problematik for denne

landsby er, at på grund af elefantreservatet ønsker regeringen at landsbyboerne skal flytte til byen. De har lovet penge, land og huse, men Gowri siger de ikke kan stole på det løfte. Det er også problematisk, fordi landsbyboerne kun kender til arbejdet i bjergene/skovene, hvor de i flere generationer har indsamlet

Vild honning fra skoven

blandt andet honning. Der er nogle familier i byen som har fået patta. To ud af de syv fremmødte kvinder, havde fået det.

En af kvinderne, som også er leder af kvindegruppen, Rudri præsenterede os for hendes hverdag. Hun har to børn og en mand. Hun forklarede at hendes mand samler honning, naturfarver og naturligt shampoo i skovene, som hun herefter forarbejder og sælger. Hun fortalte desuden at hun med hjælp fra RDCs rådgivning, har landsbyen fået tildelt goder ift. Modern Village programmet (se rejserapport 2018) som har resulteret i at hun nu er husejer. Adspurgt om hvad hun syntes var vigtigt ved RDCs arbejde, svarede hun at udvikling var vigtigt for hende. Dette uddybede hun med, at udvikling handlede om at socialisere sig med andre stammefolk blandt andet gennem uddannelse.

Rudri foran sit hus.

Vi snakkede om RDCs trainings hvor Gowri mener at de i forbindelse med landsbybeboernes sæsonbetonede jobs, ikke skal tage deres børn med sig, fordi det sætter dem i en højere risiko for at blive udsat for Bonded Labour. Dette havde en familie i landsbyen erfaring i, og vi fik lov til at snakke med en af pigerne, Ms. Kichimadan, som forklarede at hun kom fra familie på 11, som alle var fanget i Bonded Labour på en farm hvor de stod for husdyrene fra tidligt om morgenen til sent om aftenen. Ud af de 500 beboere i landsbyen, er det omkring de 30 der bliver udnyttet i deres arbejdskraft. Derfor mener Gowri det er vigtigt de lærer mere om hvordan de kan undgå det og istedet tjene penge som daglejere.

Landsby 2 - Tholuvapettai

I den anden landsby ankommer vi til en samling af piger fra første til femte klasse, som sidder og laver deres lektier sammen under ledelse af de ældste fra femte. De virker lidt opstillet, og vi får da også en lille danseopvisning fra pigerne. Den ældste, Malika, forstår nok engelsk til at gentage vores navne og præsentere sig selv. Hendes

Malika og resten af hendes landsbymedborgere

mor Sangana, forklarer at hun ikke engang kunne aflæse busnumrene, så hun ønsker at hendes datter får en uddannelse og kan begå bedre i samfundet end hun selv kan. Da vi spurgte ind til RDCs arbejde, genkender hun ikke navnet, men Stalin og Gowri kender hun ved fornavn og så fortæller hun at de er kommet i landsbyen i 10 år. Deres hjælp har bestået af skolemateriale til børnene, og ansøgning til *patta* og ration card.

Da vi spurgte gruppen omkring ind til deres største udfordringer, stod en ældre herre (nedenstående billede) frem, og forklarede at han manglede sin pension.

Landsbybeboer fortæller om sin pension

Det viser sig at RDC for nyligt har hjulpet med 24 ansøgninger om pension. Man har ret til pension hvis man er fyldt 60, eller hvis man er enke, eller handicappet og ingen sønner (forsørgere) har. De første 6 ansøgninger er allerede godkendt.

Gowri fremhæver en kvinde og fortæller at hendes ansøgning er afvist fordi hun har mistet sit Aadhar ID, og så har både hendes fingeraftryk og iris ændret sig med alderen. Det lader ikke til at RDC vil stoppe med at kæmpe for hendes pension af den grund.

Nysgerrige børn med deres legetøj

Dag 2

Dagen startede på RDCs kontor i Denkaikottai. Efter planen ,skulle vi mødes med community leaders, men det havde været en udfordring for Stalin at samle folk, på grund af Pongal-festivalen. Da vi ankom på kontoret var en gruppe af landsbybeboere allerede ankommet - heriblandt også to gruppeledere;

Chimmapa på 60 år, som har modtaget ledertræning af RDC og Rudri fra Kottaiyurkollai.

Vi spurgte ind til deres relation til RDC, for at få et indblik i deres perspektiv på RDCs organisatoriske arbejde. Chimmapa svarede at RDCs træningsprogrammer

Møde med landsbybeboerne på RDC's kontor

havde kommet ham til en fordel, fordi han havde fået udvidet sin horisont i forbindelse med Forest Act 2006 og hans egne rettigheder. Han fortalte yderligere at han, at regeringens implementering af Forest Act havde haft en indflydelse i både hans og landsbyens liv i form af restriktioner af adgang til skovområder. Tidligere havde de nemlig rådighed over hele skovområdet, hvor de jagede. Restriktionerne har resulteret i at de ikke får indsamlet lige så mange ting, hvilket også kan ses i deres indkomst.

Vi snakkede derudover også med en mand, Venkata Swami på 88, som havde arbejdet i skoven. Han har tidligere, med hjælp fra RDC, søgt om pension, men har fået afslag fordi det antages at hans 5 børn ville tage sig af ham.

Dette leder op til diskussionen omkring community farming. Begge mænd har erfaring og tilbyder at hjælpe. Kvinderne virkede tøvende, men spørger faktisk om de kan få træning i at sy. Gowri har et ønske om at udbyde træninger til småskala-landbrug, så kvinderne ikke kun skal gro og dyrke mad til eget behov, men også til at kunne sælge på markedet. Det virker ikke realistisk at træne 10

kvinder i at sy, når deres marked ville være i byen. En ide om at gro champignoner virker mere realistisk og skalerbar. Det virker til at være en fornuftig dialog omkring hvordan RDC kan hjælpe dem fremover.

Overordnet set tilbyder RDC rettighedsbaserede træninger med henhold til deres ret til land, rådgiver til hvordan man kan søge forskellige dokumenter og ydelser, træninger med fokus på lederskab. Særligt ses en tilgang hvor de fokuserer på en landsbybeboer til deres 'leadership trainings', som herefter kan tage sin nye viden med sig, til de andre interesserede i landsbyen.

I forhold til fremtiden, fortæller Stalin at han har et stærkt ønske om at genopstarte CDT netværket. Han fortalte, at de havde udviklet 30 nye ledere i fælleskab, og at han fandt netværket lærerigt. Han viste derudover også interesse i at få frivillige i RDC fra andre steder i 2-3 måneder, evt. udsendt af Svalerne. Dertil ville han gerne tilbyde kost og logi. Vi forklarer grundene til afslutningen af CDT netværket (fra rejserapporten 2018), og Stalin beklager sig over ikke at have modtaget tilstrækkelig information omkring dette, men 10 minutter senere gengiver han alligevel en mail der i store træk opidser det hele.

Til slut kiggede vi regnskabet igennem. Det er veludført og gennemskueligt. Vi fik endda også lov til at se RDCs overordnede regnskab med alle indtægter og udgifter. Dette hjalp rigtig meget til at skabe et overblik over hvad Svalernes støtte går til og hvad budgetterne er for de mange andre sundheds- og

uddannelsesprojekter som RDC kører. Selvom Svalerne kun bidrager en mindre del til budgettet er det tydeligt at denne del er Stalins passion og livsværk - det rettighedsbaserede arbejde. Dette gælder både problematikken omkring Bonded Labour, Forest Act-loven og Advocacy-arbejdet.

På RDC's kontor foran "welcome swallows team"-skiltet og RDC's skilt. Fra venstre: Stalin, Marie, Gowri, Helena & Peerman.

Refleksion

Det hjalp rigtig meget at få et indblik i det overordede regnskab. Det viser at Svalernes penge går direkte til den rettighedsbaserede del af deres arbejde. RDC er en stærk organisation, som modtager store beløb til andre projekter og udfører dem meget professionelt. Dog skal det siges at Svalerne udfylder et vigtigt hul i budgettet som de ellers ikke ville kunne dække fra andre donorer. Hvis det havde været tilfældet ville Stalin allerede have et meget større projekt igang. Stalin har store ambitioner om hvordan træningerne skal fortsætte og tager selv initiativer til at tage på kursus i f.eks. Japan og New Delhi hvor han også inviterer landsbylederne med. Hans visioner for fremtiden er at fortsætte med advocacy-arbejdet og styrke sine forbyggende træninger ift. Bonded Labour problematikken. Derudover virkede det også til at dagens møde har vakt interessen i den repræsenterede landsby for at starte en indkomstgenererende aktivitet som f.eks. champignondyrkelse. Dette bliver spændende at følge med i, og vi mener at det er vigtigt at Svalerne støtter op omkring hans ambitiøse arbejde i RDC.

SEAS

SEAS (Social Education and Action Society) er en organisation som arbejder med empowerment af Irula stammefolk, og bygger bro mellem deres landsbyer og forskellige velfærdsydelser. I landsbyerne går organisationen under navnet "Irular and Adivasi Monitoring Sangam" som er betegnelsen for den federation af Irula (og mere overordnet adivasierne), hvis dannelse har været den overordnede vision og målet lige fra starten. De arbejder i to områder; Kanchipuram og Thiruvellur, som ligger tæt på byen Chennai. I disse områder arbejder SEAS med 23 landsbyer. Den ældste landsby har de arbejdet i, i 10 år, og andre landsbyer har de arbejdet i, i blot et par måneder. SEAS har 4 ansatte. Samuel, som er projektkoordinerende, Durai som laver cirka 80 procent af feltarbejdet, Selvam som også laver feltarbejde samt en deltidsmedarbejder.

Efter et par år med usikkerhed omkring hvorvidt støtten til SEAS bør fortsætte havde bestyrelsen bedt indiensudvalget besøge SEAS i minimum tre dage, og derfor var der sat 4 dage til side i programmet så vi var sikre på at få det hele med. Efter besøg hos CPPD og RPWO stod det klart hvor meget man får ud af en enkelt dag i felten og en halv dag på partnerens kontor, så derfor reducerede vi igen programmet til de originale 3 dage hos SEAS. Mere om dette følger i refleksionen.

Dag 1

Vi startede første dag med et kort besøg på SEAS kontor, hvor vi fik et overblik over de forskellige landsbyer SEAS arbejder i, deriblandt de to landsbyer vi skulle besøge.

Landsby 1 - Thirupulivanam

Da vi ankom til Landsbyen, blev vi modtaget med trommer og velkommende ansigter. SEAS har kendt Thirupulivanam landsbyen i et år og består af 26 familier. Heraf har 15 familier fået tildelt et hus af Bank of America, cirka 8 km fra deres landsby. Irulastammens leder, Gangadharan fortæller at selvom de har *patta* til det område hvor de har huse, ikke ønsker at flytte derhen af flere forskellige årsager.

Traditionel musik med hjemmelavede trommer af slangeskind

Blandt andet af frygt for at de højere kaster skal gøre skade på enten dem eller husene og fordi der ikke er elektricitet eller vand. Der er 5 kilometer til den nærmeste skole samt indkøbsmuligheder, og der går kun 2 busser om dagen (klokken 7 om morgenen og 20 om aftenen). Hospitalet er også længere væk, og kræver at landsbybeboerne enten skal gå der til, eller tage bussen. Derudover fortæller Gangadharan at de er bange for at bo for tæt på de højere kaster, fordi de oplever diskrimination og kan af den årsag ikke tørre slangeknogler i solen eller fejre en 7-dags festival, som er begge er vigtige traditionelle ting for dem. Sagt med andre ord, har de ikke frihed til at være sig selv. Da vi spurgte Irula-stammefolkene om hvad de ønskede sig, med henblik på deres rettigheder, fortalte de at de ønsker at få fyldt udbytte af de lånemuligheder regeringen kan tildele dem.

Der hvor Thirupulivanam stammefolket holder sig til nu, ligger tæt op af en sø som bruges til hinduistiske begravelsesceremonier, og derfor mener højere kastefolk og regeringen at landsbyen er i vejen og vil have dem væk derfra. I forlængelse deraf, fortæller lederen Gangadharan at de er glade for at blive hvor de er, fordi deres husdyr har mulighed for at græsse, hvilket der ikke er i det

område hvor Bank of America har tildelt dem huse. Da vi spurgte ind til, om de havde deltaget til nogle af SEAS' ledertræninger, svarede lederen nej, men han syntes SEAS gjorde et godt stykke arbejde, så han var engageret (som nævnt ovenfor har SEAS dog kun arbejdet med landsbyen i et år). Durai kommer til landsbyen to gange om måneden, og lederen siger at han lærer alt om deres rettigheder af ham.

Landsbybeboerne har samlet sig for at mødes med Svalerne

Vi sluttede af med en rundvisning af landsbyen og en traditionel dans.

Landsbylederen udviste stort engagement for sit folk og spurgte ind til hvordan stammefolk har det i vores land. Dette fik os ind på snakken om Maries grønlandske stamtræ der går fra fanger til universitetsstuderende, som illustrerede hvordan de kan gøre en forskel for de næste generationer af Irulaer ved at hver generation uddanner sig bedre end den forrige.

Landsby 2 - Maruthuvan Padi

Anden landsby Maruthuvan Padi har SEAS også arbejdet med i 1 år. Landsbyen adskiller sig fra ovenstående landsby, fordi de har opbakning fra de nærliggende kastefolk, og møder af den årsag ikke den samme modstand for deres tilstedeværelse. Landsbyen består af 9 familier, som er i vækst fordi der på nuværende tidspunkt er flere unge par. Derfor har de egentlig også brug for at flytte landsbyen til et større areal. Alle landsbybeboerne, bortset fra 3, har Ration Card men ingen har Community Certificate, dette blev der ansøgt om i November 2018 og SEAS fortalte at de forventer at få (positivt) svar indenfor meget kort tid. Syv af familierne bor i huse som blev tildelt af den indiske regering for 8 år siden. Husene er sammenfaldne, fordi bygherren har brugt billige byggematerialer. Det samme kan siges om toilettet som de fik tildelt sidste år, og da septiktanken kun ligger 1 meter under jorden bruger landsbybeboerne fortsat marken når de trænger. De fortæller dog at de er glade for at have fået toiletbygningen, fordi kvinderne bruger dem til at bade. Både mænd og kvinder arbejder sammen i landbrug som daglejere hvor de tjener omkring

200 Rupees (20 dkk) om dagen, imens børnene er i skole eller vuggestue. De fortæller derudover at maden i skolerne er god. SEAS har planer om at de skal til lederskabstræning til marts og komme med til møder med de andre landsbyer som finder sted hver 3. måned. Dette virkede de indforståede med.

En af landsbyens unge mødre og hendes søn foran deres hus

Vi kom ind på snakken om uddannelse og det viser sig at to pre-teenagere i baggrunden var droppet ud af skolen. Drengene ville ikke give nogen grund, hverken diskrimination, afstanden eller penge, men Mr. Durai mente det var fordi det at tjene penge tiltalte dem mere. Vi fik uddybt at man kan samle flasker og tjene op til 400 Rs om dagen, hvilket de bruger på alkohol. I bilen på vej hjem fortalte Samuel dog at han mente den primære grund til at drengene var droppet ud, var fordi de følte sig diskrimineret i skolen af både lærere og elever.

Dag 2

Dagen startede ud med at vi blev hentet direkte på hotellet af Samuel og SEAS teamet for at køre direkte ud i landsbyerne. Vi skulle besøge 3 landsbyer som SEAS arbejder i; Vandivakam, en nyere landsby, så Sadachivakam og Perunkuzhi som begge fik besøg af Svalerne i 2018.

Landsby 3 - Vandivakam

Vandivakam var dagens første besøg. Da det var på vejen hen til de andre besluttede Samuel sig for at vi kunne tage ind forbi, og vores besøg var derfor et lidt uventet besøg. Dette tog landsbybeboerne dog med et smil. SEAS har haft kendskab til Vandivakam og Irula stammefolkene der bor her i 7 måneder.

Vandivakam landsbyen består af 15 Irula-familier og ingen af disse har Patta. De beskriver lokaliseringen som deres safe place, fordi de er omringet af skoven. Seks af børnene i landsbyen går i skole, som ligger omtrent 1,5 kilometer væk. De går til og fra skolen selv. En af de store skolepiger går i ottende og ønsker at fortsætte. Desværre går den nærliggende skole ikke længere

end til ottende klasse, så hvis hun skal fortsætte med at gå i skole, skal hun flyttes til en anden skole som ligger 15 kilometer væk. SEAS har undersøgt hvilke transport muligheder der er, og uddyber at der rent politisk ikke er støtte til transport, så de kan vente til det næste valg og håbe på at det bliver prioriteret. SEAS arbejder derudover på at hun skal blive den næste til at få adgang til et "Hostel", så hun kan gå i skole. Da forældrene ikke har mulighed for at tage det fulde ansvar for hendes skolegang, understreger Durai at han vil tage sit ansvar for hende, som han i forvejen gør for 8 andre unge.

Landsbyen er placeret op til en sø, hvorfor regeringen ikke ønsker at de bor der. For 6 måneder siden kom en officer til landsbyen for at relokalisere Irualaerne til et område, som regeringen allerede har fundet til dem, hvortil de også kan få et *patta* med det samme. I den forbindelse fortæller landsbybeboerne at de ikke ønsker at flytte fordi landet er tørt og ikke kan bruges til græsning. De uddyber derudover at de er villige til at flytte et andet sted hen, men på betingelsen af at det er tæt på skole- og hospitalsmuligheder.

Landsbybeboerne i Vandivakam giver rundvisning i deres hjem.

Deres største bekymring (til trods for at bo på et sted de ikke har ret til) er regnsæsonen fordi de kan ødelægge deres huse som i høj grad består af ler.

Durai fortæller at det ikke er nogen officiel tidsbegrænsning for at få et *patta*, men at det oftest går hurtigt op til valg, fordi der på den vis kan skaffes stemmer. SEAS har ansøgt om både *patta* i marts 2019 og 'Community Certifikate', så nu venter de på svar før de kan hjælpe med både bolig og pigens skolesituation.

Landsby 4 - Sadachivakam

Dagens andet landsbysbesøg i Sadachivakam består af 15 familier + 2 nye som har tilsluttet sig indenfor det sidste år. Heraf har 9 landsbybeboere *patta* og de resterende 6 har ansøgt herom - faktisk har "the collector" allerede været der, så de har god fremgang i processen om at få *patta*.

SEAS har haft kendskab til Sadichivakam landsbyen i 3 år. Alle beboerne har haft 'Community Certificate' siden 2012. Netop denne landsby er et tydeligt eksempel på hvor langt man kan komme når man først har fået 'Community Certificate'.

Igen har lederen ikke modtaget 'Leadership training'. Durai fortæller at de foregår en gang årligt i november. Det varer 2 døgn, hvor de overnatter i et centralt kontor i nærheden af de 2-3 landsbyer som skal deltage. Durai giver dem undervisning.

Vi afslutter besøget i landsbyen med at tage rundt til hvert eneste hus og tage et billede sammen med hver familie.

Beboerne i Sadachivakam er glade for skolen, som ligger meget tæt på, men frygter at den skal lukke. På vej tilbage var vi så heldige at komme ind og hilse på lærerinden som underviser alle 6 elever alene. Eleverne fra de højere kaster er flyttet til privatskole, så på grund af det lave elevtal har lærerinden fået uformelt besked på at skolen snart skal lukke.

Et billede sammen med en familie foran deres hus i Sadachivakam.

Lærerinden med sine 6 elever

Landsby 5 Perunkuzhi

Vi bliver modtaget med en velsignelse

SEAS har haft kendskab til landsbyen i 4 år. Landsbyens beboere består af 15 familier (4 generationer), hvoraf 7-8 Irulaer, med hjælp fra SEAS, har *patta* til området. De resterende afventer svar fra en ansøgning, som blev sendt for et par måneder siden. Landsbyen er støttet af et andet projekt "Uyir Foundation" som kører tuition center under et fint bliktag som de har bygget til formlet. Lærers løn betales af dem og det afholdes hver aften, ligesom RPWOs tuition centre. Durai siger at det er ham der har formidlet kontakten med organisationen. Læringsniveauet meget basic, og den forælder der har gået længst i skole har kun afsluttet femte klasse.

Denne landsby skiller sig lidt ud fra de andre rent socialt, stemnings- og motivationsmæssigt. En mand fortæller at de med et indskud på 1500 rupees til opkøb af et fældet træ, ville kunne tjene bedre penge end dagslønnen fra deres arbejdsgiver. Dog, ønsker kvinderne ikke at organisere sig til et lån. Da vi spørger ind til hvorfor, kan de ikke forklarer hvorfor. Vi får senere fortalt at mændene dominerer en del. Mere ordret fik vi fortalt "*the women are depending on the men and the men have problems with alcoholism. So if the women starts to do things without the husbands, the husbands can get violent. This is why the women are not interested in saving accounts*".

Durai viser store frustrationer omkring denne landsby fordi han endnu ikke har fået deres fulde tillid. Han rejser omkring 70 kilometer til denne landsby, da han føler landsbybeboernes smerte og har derudover af flere omgange forsøgt at give eksempler på succeshistorier af de dokumenter og rettigheder han har hjulpet andre landsbyer med, men de virker ikke til at have tillid til ham.

Vi fik en rundvisning i nogle halvfærdigt byggede huse som den indiske regering har tildelt dem. Kun foran er der pudset og malet så bygherren kunne tage sit billede som bevis på opførelsen, men resten er helt ufærdigt og ubeboeligt. Af den årsag stoler Irula stammefolkene i denne landsby ikke på udefrakommende, og særligt ikke regeringen - dette kan givetvis være en grund til at de ikke har tiltro til Durai, da han fungerer som mellemmand mellem Irulafolket og regeringen.

Et hus som den indiske regering har tildelt, forfra

SEAS ønsker at få *patta* til de sidste personer i landsbyen som det første, og herefter ville de hjælpe dem videre med boligsituationen. Men som Durai kraftigt pointerede foran landsbyboerne kræver det at de står sammen. Kun med deres engagement kan han hjælpe dem med at klage over husene og få dem færdiggjort.

Husene som den indiske regering har tildelt fra siden

Dag 3

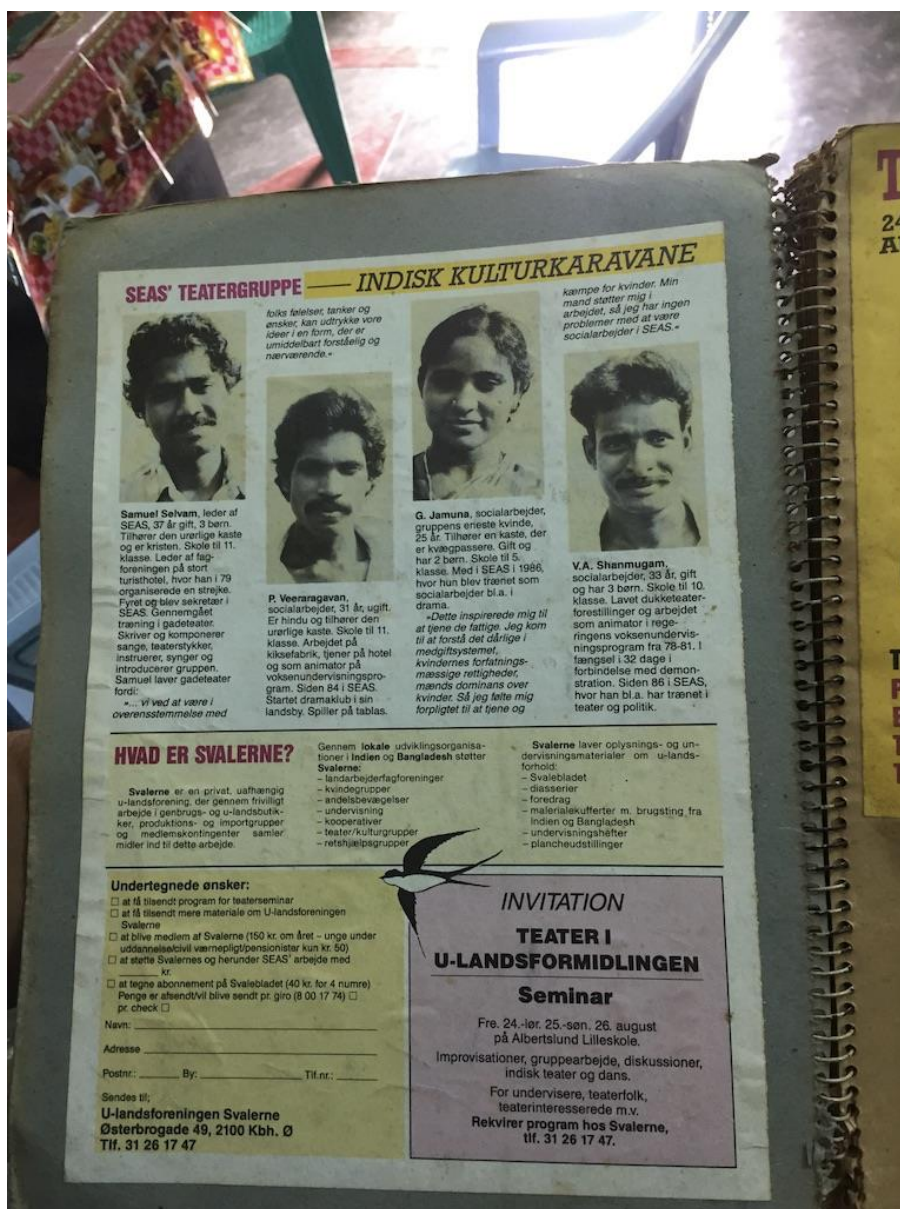
Tredje dag foregik på kontoret hos SEAS. Inden teen var klar og vi kom rigtigt igang viste en af de frivillige nogle fine gamle fotoalbums fra deres besøg i Danmark i 1990. I starten arbejdede SEAS med gadeteater og dalit (de urørlige kaster), men efter samarbejdet startede med Svalerne igen efter 2004 har fokus kun været på Irulaer.

De nævner at lønnen for dette frivillige arbejde er meget lav ift. uddannelsesniveaue, og ønsker at denne bliver

højere. De har en

person ved navn Nagendra der sørger for computerarbejdet, men ellers er mange af deres frivillige efterhånden flyttet til Chennai.

Da vi kommer ind på diskussionen omkring sammenhængen mellem SEAS og deres Sangam, fortæller de at SEAS ikke ønsker at fremstå som en organisation der modtager NGO støtte i landsbyerne. Der er flere grunde til dette, f.eks. ved landsbybeboerne at en NGO kan miste deres funding og de ville derfor være bange for at hjælpen pludselig forsvinder, desuden bliver ansøgere spurgt ved collectoren og subcollectorens kontor hvem der har sendt dem, om de har betalt penge til en mellemmand osv., så hvis de nævner en NGO ved CBI (Central Bureau of Information) hvilken organisation de skal gøre det mere besværligt for at arbejde og fornye deres FCRA (tilladelse til at modtage udelandske NGO-midler).

En gammel dansk avisartikel som beskriver SEAS besøg hos Svalerne, i Danmark, i 1990

Landsbybeboerne kan desuden finde på at sige, at de ikke gider vente på at regeringen giver dem lån - for hvis NGO'en har adgang til en masse penge, kan NGO'en betale for deres huse/brønd/elektricitet.

Sidst SEAS' FCRA skulle fornyes blev de undersøgt af CBI. En person fulgte deres arbejde tæt og så deres træning, landsbybesøg og så videre. I starten gav Samuel dem den samme rapport som han giver til Svalerne, men det gav bagslag, så nu får de kun cirka 40% af den information som Svalerne får. CBI har anbefalet at SEAS skal reducere deres arbejde, og istedet for at fokusere på rettigheder, mener CBI at SEAS bør hjælpe Irulaerne med deres sundhed og altså ikke på deres 'growth' eller uddannelse. Ifølge Samuel bakker den nuværende hindunationalistiske regering ikke op omkring udvikling hos stammefolk. Hvis en NGO ikke udfører missionærarbejde, mener både central- og Tamil Nadu-regeringen nemlig at organisationen har forbindelse til en terrororganisation.

Adivasi Monitoring Sangam er ledet af Samuel som er 'præsident', Rajaratinam som er 'secretary' øverst oppe. Derefter er Durai 'district secretary' og under ham er der tre frivillige: Pachyappam, Selvie og Selvam som hver leder 5-6 landsbyer. I hver landsby der er med i Sangam, er der mandlige præsidenter, vicepræsidenter og secretary og kvindelige præsidenter og vicepræsidenter. Det er dog ikke alle landsbyer der er store nok til at have alle fem roller besat.

Vi spørger ind til hvor ofte dette Sangam mødes. De fortæller at det sker en gang om året. Næste gang er til marts. Møderne går ud på at alle lederne fortæller om de problemer de oplever i landsbyen og ender tit ud i en demonstration eller procession. Fokus ligger på interaktionerne grupperne imellem. Vi beder om at se en liste fra 2019 over hvem der var med, eller billeder fra dagen. Dette er ikke muligt for os at se, men der er en stak billeder fra Svalernes besøg i både 2017 og 2018. Til marts, lover de at vil de sende disse til os med det samme efter mødet er afholdt.

En af udfordringerne ved at opfordrer stammerne til at danne Sangams og protesterer i offentligheden er at de højere kaster ikke synes om det. Et eksempel er en episode hvor en kvinde blev voldtaget og dræbt. Durai mener de blev sat i forbindelse med dette af de højere kaster og derfor hjalp han dem ved at have de fire mænd i hans væрге. Efter fire dage skulle han dog væk derfra på arbejde, og da han kom tilbage havde politiet taget dem og nu er de stadig i fængsel. Efter denne episode er der ingen i landsbyen (Kaviyathandalam) der tør være med i Sangam længere.

Vi spørger ind hvilken landsby SEAS har arbejdet med/i længst. Det er Anjure og de fortæller at de har kendt dem siden 1987. Svalerne besøgte landsbyen i 2017. SEAS besøger stadig landsbyen to gange om måneden for at monitorere kvindernes låneaktiviteter i deres selvhjælpsgrupper. De fortæller stolt at der i Anjure er en kvinde som er blevet advokat.

Et billede taget på SEAS konto med en liste over de landsbyer SEAS arbejder aktivt i.

Samuel bragte CDT netværket op. Han udtrykte at det havde været meget berigende og at han gerne vil have det startet op igen. Ligesom vi forklarede det til Stalin, forklarede vi også Samuel at der i Svalerne ikke er ressourcer til en CISU-ansøgning og at man havde manglet bedre dokumentering af aktiviteterne fra partners side. Samuel sagde også at det er nødvendigt at gentænke Svalernes støttemåde, så samarbejdet bedre kan fungere. Samuels idé til dette, er at genopstarte CDT-netværket.

Efter vi har fået svar på alle vores spørgsmål om SEAS, bliver vi introduceret for Samuels svigerdatter Sangheeta der har modtaget noget træning i Chennai i broderi. Hun ønsker at oplære flere kvinder fra Thiropopur i denne kunst og spørger om det er noget Svalerne kan give penge til. Vi oplyser at hvis hun ønsker at lave fair trade produkter kan der være et marked for det, men ikke direkte støtte.

Fra venstre: Marie, Sangheetas søster, Sangheeta, Helena med 'Svalerne' broderede tørklæder, lavet af Sangheeta.

Refleksion

Det har undervejs været uklart hvor SEAS kommer ind i billedet i forhold til deres Sangam, indtil de den sidste dag forklarer dette fint. Det undrer os meget at det kun er Samuel der bliver nævnt i tidligere rapporter, da det ud fra vores indtryk i løbet af de sidste par dage stort set kun er Durai som udfører relationsarbejdet og det administrative i forbindelse med deres støtte til Irulaerne om at søge velfærdsydelse.

Fem minutter inden vi gik, skulle vi betale for bil og chauffør. Dagen inden var vi blevet gjort opmærksom på at prisen i år var 500 rupees højere end i 2018 - altså 3500 rupees. Der var så åbenbart sket en misforståelse da dette var per dag og ikke i alt. Det blev så i alt 8500 rupees for 2,5 dage. Vi fik ikke umiddelbart et indtryk af en organisation der kærer om Svalernes penge, men da vi efterfølgende diskuterede dette med Leslie sagde han at prisen var fair.

Det er uklart hvorvidt de træninger og møder som SEAS ansøger om Svalernes midler til rent faktisk foregår. Derfor har vi aftalt at de straks efter næste årlige møde i marts sender os relevante dokumenter og billeder fra begivenheden.

Indiensudvalgets opfattelse har hidtil været at SEAS rykker videre fra en landsby så snart de har nået et vist niveau af udvikling. Dette er ikke tilfældet - f.eks. har de samarbejdet med Anjure landsbyen siden SEAS' start. Istedet er det vores opfattelse at der kan gå hårdknude i arbejdet. Dette så vi i Perunkuzhi hvor nogle tungere sociale problemer overgår SEAS' ressourcer og de derfor ikke bliver mødt med større engagement. Dette frustrerede tydeligt Durai meget og denne følelse hjalp ikke med at skabe dialog med den eneste kvinde der turde sige hvorfor hun ikke kom til Sangamsmøderne (fordi hendes naboer heller ikke deltog). Det samme antager vi er sket i landsbyen Keyambaram som indiensudvalget besøgte i 2016, hvor en retssag aldrig rigtig er kommet beboerne til gode. Det stykke land hvor de havde håbet at få *patta* er nu et tempel, og landsbyen er slettet fra SEAS' liste over landsbyer de er aktive i. Altså er vores opfattelse efter besøgene at SEAS er utrolig hurtige til at bygge tillid og sætte diverse ansøgninger igang og får dermed hurtigt etableret sig i nye landsbyer. Desværre er de dog ikke så gode til at arbejde sig igennem uenigheder.

Ud fra vores perspektiv mener vi at SEAS bør støttes fortsat. Durai udfører et fantastisk job - både det der forventes ude i landsbyerne, men han støtter også unges skolegang i det omfang der er muligt. Dog skal der følges op på aktiviteter der er ansøgt om, mere specifikt er det vigtigt at vi snarest får deltagerliste og billeder fra det næste federationsmøde, som forventes afholdt i marts 2020. Hvis dette ikke kan imødekommes, bør støtten afsluttes.

Refleksioner om CDT-netværket

Da to af partnerne har efterspurgt en genoprettelse af netværket, finder vi det relevant at skrive et par linier om netværket her. Både Stalin og Samuel har givet udtryk for at det har været meget berigende at dele hinandens viden, for på trods af deres forskellige placeringer i Tamil Natus landskab udfører de lignende arbejde for den samme målgruppe. Vi observerer at de to hver især pålægger hinanden skylden for at netværket ikke kunne fortsætte. Vi har informeret dem om at Svalerne tøver med at søge CISU midler igen, pga. det store arbejde der ligger deri. Samuel og Stalin har begge fortalt at de har haft vedligeholdt kontakten telefonisk, men dette har været sporadisk og de har ikke taget initiativ til at mødes ansigt til ansigt. Dette mener vi er et tegn på at interessen ikke er større end førhen, hvor deres manglende initiativ var et problem.

Logistik

Simkort

Køb Airtel simkort og gør det i lufthavnen hvor personalet kan finde ud af at lave turist-simkort. Vodafone har utroligt dårlig dækning i landsbyerne. Husk også at de maks virker 90 dage ad gangen.

CPPD

I besøgsbrevet havde vi bedt CPPD om at booke hotelværelser til os i god tid. Dette blev bekræftet, men alligevel var det ikke gjort da vores tolk ringer og spørger hvor vi skal være. Da vi uheldigvis kom til denne smukke tempelby midt i højsæsonen (Pongal) endte vi på det eneste hotel med værelser tilbage. Der var en større renovering igang og vi var de eneste på hotellet. Fremover vil vi anbefale at man følger op inden ankomst eller selv booker (evt. med hjælp fra tolken).

RPWO

Kumar er så utroligt gæstfri at han mødte op i Thiruvannamalai for at byde os velkommen. Vores tolk mener at dette er på sin plads, og en del af almindelig høflighed, men byen ligger en times bustur fra hans hjem og kontor i Chengam, så vi mener det er en unødvendig rejse for Kumar og Vaykudi.

For at komme ud til RPWO tager man bussen til Chengam.

RDC

Man kommer til Denkanikottai via Hosur. Stalin og Ms. Gowri sørger for en bil til landsbybesøgene som i år kostede 2500 rupees for en dag.

SEAS

Overnatning foregår i Mamarallapuram, men deres kontor ligger i Thiropapur. Samuel sørger også for bil for 3500 rupees per dag.

Husk at omtale SEAS som 'sangam' i landsbyerne.

Tak for denne gang!

Svalerne Marie og Helena på partnerskabsbesøg